

עפ"ת (באר-שבע) 34466-05-13 - עלי אלקשחר נ' מדינת ישראל

עפ"ת (באר-שבע) 34466-05-13 - עלי אלקשחר נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 34466-05-13

עלי אלקשחר

באמצעות ב"כ עו"ד יוסי הכהן

נגד

מדינת ישראל

בית משפט מחוזי באר-שבע

[19.08.2013]

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

באמצעות פמ"ד ע"י עו"ד דמרי

פסק דין

ערעור על גזר דין של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' סגן הנשיא השופט לנדסמן) בת"ד 3838-07-10 מיום 9.4.13, לפיו הורשע המערער בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, והושתו עליו עונשים של שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילת רישיון נהיגה למשך ארבע שנים והתחייבות. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, כלל תיקון כתב האישום, והסכמה לטעון במשותף לעונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות. יתר רכיבי הענישה נותרו לטיעון פתוח.

ב"כ המערער מלין על אורך תקופת הפסילה.

לטענתו, המערער הורשע בעבירה של הפקרה ברשלנות, שהיא עבירה ברמה הנמוכה ביותר בתחום עבירות ההפקרה, ולא הואשם בגרימת התאונה. בית משפט קמא לא ייחס משקל ראוי לקולא לעובדות הבאות:

1. עברו התעבורתי של המערער אינו מכביד.
2. הגם שהמדינה טענה לפסילה בת ארבע עד חמש שנים, לא תמכה טיעוניה בפסיקה הולמת.
3. המערער הסגיר עצמו למשטרה סמוך לאירוע התאונה, בחלוף דקות בודדות, לאחר שדאג להודיע למשטרה בטלפון על קרות התאונה. מדובר בנסיבות קלות ביותר, אשר גם נתמכו בטיעוני ב"כ המשיבה.

4. סעיף ההפקרה עבר תיקון חקיקתי בשנת 2011, ולמרות שעונשי המאסר שונים ביחס לכל אחד מסוגי ההפקרה, נותרה תקופת הפסילה המינימאלית זהה. יש לעשות קורלציה בין תיקון סעיף 64א(א) לבין סעיף 40 לפקודה, בכל הנוגע לתקופת הפסילה בפועל, ולקרוא בהתאמה גם את סעיף 40, באשר לנסיבות המצדיקות ענישה קצרה מפסילת המינימום בת שלוש שנים. נסיבות ההפקרה הקלות, והעבר הקל, הצדיקו הפחתה משמעותית, מתחת לרף המינימום של שלוש שנים. בית משפט גם לא התעמק בסוגיה הפרשנית של דבר החקיקה, על רקע התיקון.

ב"כ המשיבה מתנגד לקבלת הערעור. לטענתו, אכן צריכה להיות קורלציה בין סוגיה השונים של עבירת ההפקרה, גם בכל הנוגע ברכיב הפסילה. עם זאת, המחוקק בחר שלא לתקן את המינימום של שלוש שנים מסעיף 40 לפקודה, ולכן, פסילת מינימום בת שלוש השנים חלה על עבירת הרשלנות, ויש לדרג את יתר העבירות במדרג גבוה יותר. עוד טען, כי אין הוראת חוק המחייבת את בית המשפט לנמק אם הוא פוסק מעל המינימום. בנוסף, טען לאיזון שעשה בית משפט קמא בין העונשים. עונש המאסר שהושת היה קל, ולכן עונש הפסילה אמור לאזן אותו. עוד טען, כי טווח הענישה הינו בין שלוש לחמש שנים בעבירת רשלנות, ועונשו של המערער ממוקם באמצע. משכך, בית משפט קמא לא סטה לחומרה מהרף. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי הדין הערעור להתקבל.

מבלי להיכנס לשאלת השפעת תיקון סעיף 64א על פסילת המינימום הקבועה בסעיף 40 לפקודה, וגם אם אניח כי מדובר בהסדר שלילי, וכי המחוקק התכוון בעבירת ההפקרה ברשלנות להוסיף ולהעמיד את עונש הפסילה המינימאלי על 3 שנים, בדיוק כפי שנקבע לגבי עבירות ההפקרה החמורות יותר, עדיין, לטעמי, לא היה מקום לסטות לחומרה מעונש המינימום בנסיבות העניין.

כתב האישום וגם התובע בטיעוניו מציינים במפורש כי הנאשם התעשת תוך מספר דקות, הודיע למשטרה, והמתין לה במקום האירוע. בנסיבות אלה, ונוכח סעיף ההפקרה הקל מבין השלושה שיוחס לו, ובפרט נוכח אי אשמתו בתאונה, לא היה מקום להורות על פסילה חמורה יותר מפסילת המינימום.

אני מקבלת את טענת הסניגור, לפיה ניתן גם לרדת בנסיבות מסויימות מפסילת המינימום, אולם נוכח התסקיר שאינו חיובי, לא מצאתי מקום לעשות כן בתיק זה.

אשר על כן, אני מעמידה את רכיב הפסילה על שלוש שנים.

יתר רכיבי גזר הדין יעמדו על כנם.

ניתן והודע היום, י"ג אלול תשע"ג, 19 אוגוסט 2013, בהעדר הצדדים.